

Dones en plenitud

Dij, 8/03/2018 per Victòria Molins...

[La mística del carrer](#)

Avui em fa por obrir el mòbil perquè estarà ple de missatges de tota mena al voltant d'un tema únic: la dona. Alguns es convertiran en "virals", paraula que ha deixat de banda gairebé el seu significat original -relatiu als virus o microorganismes- per a convertir-se en la capacitat de propagar-se un vídeo en les xarxes socials.

Estic ben segura que avui el tema serà la dona i la reivindicació del seu lloc a la societat. El que no n'estic tan segura és si la majoria de la gent sap l'origen d'aquest dia internacional que en principi va ser "de la dona treballadora".

La cosa ve de lluny: el 8 de març de 1857, un grup de treballadores tèxtils van decidir sortir als carrers de Nova York per protestar per les miserables condicions laborals. Seria una de les primeres manifestacions per lluitar pels seus drets. I un segle després, el 8 de març de 1975 va ser declarat per l'ONU Dia Internacional de la dona. Dos anys després es va convertir en el Dia Internacional de la Dona i la Pau Internacional.

Enguany s'ha revifat aquesta celebració amb caràcter reivindicatiu per les diferències salarials, la violència domèstica, l'assajament a les dones...

Totes les manifestacions que avui ompliran els carrers de multitud de ciutats tindran un caràcter reivindicatiu i feminista.

Jo, que defensaré sempre els drets de la dona -però també els dels homes- no em considero "feminista" en alguns dels sentits que avui té aquesta paraula. Jo sóc més aviat "personalista", perquè el que de veritat m'interessa defensar és l'ésser humà, és a dir la persona, que Déu va fer a la seva imatge i semblança. I la va fer home i dona. "I veié que era bo".

Aquest seria l'argument fonamental no tant per una igualtat -que sovint és aquesta la major desigualtat-, sinó per a considerar la seva riquesa creativa. Dos sexes que units donen vida. Una llei que és igual en tot ésser viu d'una manera o d'una altra.

I és aquí on jo vull parlar avui de dones en plenitud sense que la seva riquesa o el seu valor primigeni sigui el sexe com a vehicle d'engendrar vida. És una veritable obsessió en algunes cultures i una solapada creença en la nostra, que sense la unió sexual de l'home i la dona o sense la maternitat, sembli que la persona no sigui completa... Està clar que ningú ho defensaria així, però sota d'algunes expressions es dedueix aquest argument.

Avui reivindico des del meu ser de dona cèlibe -amb un sentit de maternitat ple i amb una sexualitat perfectament diferenciada-, la plenitud en la qual es pot viure al llarg de tota una vida, amb els mateixos desigs, les mateixes necessitats i les mateixes alegries que la resta de les dones que enriqueixen el planeta amb la seva maternitat biològica.

I, quan aquest instint d'engendrar vida es posa al servei de tots, i en especial dels més necessitats o desfavorits, la plenitud es fa més palesa i la realització personal és un fet que es demostra per si mateix.

Potser mai m'havien definit ningú millor aquesta maternitat com ho va fer un noi de dotze anys quan va intervenir en una xerrada que m'havien invitat a donar a un col·lectiu de l'ESO. Els havia parlat dels que jo considerava com a fills meus a la presó i altres llocs o tinc amics necessitats d'ajuda. M'havien preguntat si jo tenia fills... I a la meua manera perquè ho poguessin entendre, els vaig explicar que jo era monja i les monges no es casaven ni tenien parella. Va ser aleshores quan aquell noi va aixecar la mà i em va dir, amb una seguretat que em va emocionar:

"Ah, ja ho entenc. Tu mai has tingut fills al ventre. Els has tingut al cor."

Avui reivindico la felicitat de tantes i tantes dones que mai omplirem de noves vides el planeta, però omplirem de noms els nostres cors i d'abraçades el nostre món.